

امروزه ما در معرض تحول کامل در چارچوبهای تعلیم و تربیت قرار گرفتهایم. عصر اینترنت و فضای مجازی دستخوش تغییرات اساسی شده است. ساحتهای جدیدی که دانش و اطلاعات در آنها سیر میکند، بسیار متمایز از آن چیزی است که نسلهای پیشین تجربه میکردند؛ به گونهای که سبکهای کسب دانش را دچار تغییرات شگرف کرده است. در چنین فضایی، ضروری است برای نظریهپردازیها و الگوسازیهایی که در این زمینه انجام گرفتهاند و میگیرند، بیش از پیش ارزش قائل شویم (دیویس، ۲۰۱۵).

شاره

در این راستا، یکی از رویکردهایی که در چند سال اخیر در کانون توجه محققان تعلیم و تربیت قرار گرفته و پژوهشهای زیادی نیز در مورد آن به انجام رسیده، یادگیری تلفیقی است. هدف از نگارش مقالهٔ حاضر، بررسی انواع رویکردهای یادگیری تلفیقی به عنوان الگویی جدید در نظام آموزشی است.

کلیدواژهها: یادگیری تلفیقی، یادگیرنده، آموزش

📙 رویکرد رفتار گرایی

رفتار گرایی دیدگاهی است که به تبیین رفتار به کمک تجربههای قابل مشاهده تأکید می کند، نه فرایندهای ذهنی⁽ (سیف،۱۳۹۲).

در نگاه طرفداران این مکتب، یادگیری چیزی محسوب میشود که در نهایت به تغییر رفتار منتهی شود.

در الگوهای آموزشی مبتنی بر نظریهٔ رفتار گرایی نمی توان از الگوی طراحی آموزشی منحصربهفردی سخن گفت، ولی می توان به طور خلاصه به اصول کاربردی رفتار گرایی در طراحی محیطهای یادگیری تلفیقی اشاره کرد:

 تأکید بر تمرینهای فراوان و ارائهٔ بازخورد فوری به یادگیرندگان.
سازمان دهی فعالیتها و ارائهٔ مواد و محتوای آموزشی متناسب با سرعت یادگیری یادگیرندگان که از ضرورتهای رفتارگرایی در طراحی محیطهای یادگیری تلفیقی هستند.

ارائهٔ محتوا در قطعههای کوچک و گام به گام.

 سازماندهی محتوا به صورت خطی و شاخه ای با استفاده از پیوندها و فراپیوندها.

تأکید بر پاسخدهی آشکار یادگیرندگان، به این معنی که در عمل
ایشان را به انجام فعالیتهای قابل رؤیت وادارد.

• ارائهٔ بیوقفهٔ بازخورد پس از انجام فعالیتهای طراحی شده.

استفاده از تقویت کنندههای متنوع و کافی پس از ارائهٔ پاسخ صحیح. این تقویت کنندهها می توانند شامل انواع پاداش، از جمله نمایش فیلم و انیمیشن، و تقویت کنندههای کلامی باشند.

 ارزشیابی از یادگیری یادگیرندگان بر اساس اهداف ازپیش تعیین شده که می تواند انواع روش های ارزشیابی مانند پرسش های چندگزینه ای، پر کردن جاهای خالی و پرسش های کوتاه پاسخ را شامل شود (آلن، ۲۰۱۷).

📕 رویکرد شناخت گرایی

علم روان شناسی در اواخر قرن بیستم شناختی تر شده است و تأکید بر عوامل شناختی امروزه نیز ادامه دارد (سعدی پور، ۱۳۹۰).

از نظر شناختگرایان، یادگیری فرایندی درونی است که حافظه، انگیزش و تفکر نقش مهمی در آن ایفا میکنند. طبق این نظریه، یادگیری فرایندی است که طی آن دانش و اطلاعات به وسیلهٔ خود یادگیرنده کسب، پردازش، دستکاری و به یاد سپرده میشود (مک دونالد، ۱۳۹۴). سپس در موقعیت مناسب، دانش و اطلاعات کسبشده به وسیلهٔ خود یادگیرنده به یاد آورده، سازماندهی و به دانش جدید مبدل میشود (نوروزی، ۱۳۹۴).

مفروضههای شناخت گرایی را دریادگیری تلفیقی نیز می توان مدنظر قرار داد؛ مفاهیمی از قبیل راهبردهای یادگیری، سازماندهی مواد یادگیری، پیش سازماندهنده و نقشههای مفهومی که از روان شناسی شناختی برآمدهاند، به سهولت می توانند در یادگیری تلفیقی نیز به کار گرفته شوند.

بابهره گیری از ویژگیهای این نظریه، به منظور کاربست آن در طراحی محیطهای یادگیری تلفیقی، می توان به اصول کاربردی زیر اشاره کرد:

• به کار گیری پیش سازمان دهنده ها در ابتدای ارائهٔ محتوا، به منظور ایجاد ساخت شناختی لازم برای یادگیری مطالب جدید.

استفاده از تکنیکهای برجستهسازی متن در جهت جلب توجه
و تمرکز هر چه بیشتر یادگیرندگان.

استفاده از نقشههای مفهومی در پایان هر بخش از محتوا. این نقشهها یادگیرنده را به سمت درک بهتر ارتباط بین مفاهیم در هر قسمت از پودمان آموزشی سوق میدهند.

ارائهٔ مطالب آموزشی با توجه به سبکهای یادگیری یادگیرندگان.
در یادگیری تلفیقی می توان از شیوههای متفاوت سازمان دهی و ارائهٔ محتوای آموزشی بهره برد و به این ترتیب از سبکهای یادگیری پشتیبانی کرد.

 شناخت یادگیرندگان از چرایی آموختن مطالب جدید که در ابتدای بخشهای گوناگون محتوا درج می شوند.

• ضرورت توجه به پیش نیازهای یادگیری مطالب جدید که از طریق

تحلیل موضوع و تعیین ساختار سلسلهمراتبی محتوا انجام می شود. • بهره گیری از راهکارهایی که انتقال یادگیری را بهبود می بخشد.

برای مثال استفاده از تمرینهای فراوان در خلال یادگیری تلفیقی یا استفاده از مسائل برگرفته از زندگی واقعی یادگیرندگان.

📕 رویکرد سازنده گرایی

نظریهٔ بهنسبت جدیدی که در روانشناسی و آموزشوپرورش با نام نظریهٔ سازندگی یا سازندهگرایی مطرح شده است، در اندیشههای علمی و فلسفی گذشته ریشه دارد. دیدگاه سازندهگرایی از پژوهشهای پیاژه، ویگوتسکی، روانشناسان گشتالتی، بارتلتو، برونر و نیز از فلسفهٔ پرورشی جان دیویی سرچشمه می گیرد. سازنده گرایی بر نقش فعال یادگیرنده در درک و فهم و ساختن دانش تأکید می کند و بر این فرضیه مبتنی است که دانش به وسیلهٔ یادگیرندگان، با تلاش بر این فرضیه مبتنی است که دانش به وسیلهٔ یادگیرندگان، با تلاش اطلاعات جدید را تفسیر و به ساختارهایی که از تجربهٔ قبلی ایجاد شدهاند، مربوط می کنند. کسب دانش مستلزم تفسیر فعال به وسیلهٔ شدهاند، مربوط می کنند. کسب دانش مستلزم تفسیر فعال به وسیلهٔ و استفادهٔ فعال و مبتکرانه از دانش ضروری است (عباسی، ۱۳۹۴). رویکرد ساخترگرایی اصول کاربردی زیر را به منظور طراحی محیطهای یادگیری تلفیقی در بر دارد:

ارائهٔ اهداف آموزشی در قالب فعالیتهای پروژهمحور، موضوعات
و مسئلههای تحقیقاتی و بر گرفته از موقعیتهای واقعی یادگیرندگان.

• لحاظ کردن ابزارهای همکاری، مباحثه، و انجام کارهای تیمی و گروهی مانند استفاده از قابلیت اتاق های بحث و گفتو گو.

فراهم کردن امکان تدوین محتوای آموزشی توسط یادگیرندگان.
ارائهٔ تکالیف متنوع از قبیل انجام طرحهای تحقیقاتی برای

يادگيرندگان.

 تأکید بر یادگیری اکتشافی به منظور تفویض مسئولیت یادگیری به یادگیرندگان. به طور مثال، عنوان بحث در اختیار یادگیرندگان قرارگیرد و آنها تحت نظارت آموزگار به جستوجوی اطلاعات در بانکهای اطلاعاتی مرتبط بپردازند.

📕 رویکرد ارتباط گرایی

این رویکرد بر حوزهٔ یادگیری در عصر دیجیتال تأکید دارد و جورج زیمنس در سال ۲۰۰۴ آن را ارائه کرده است. مبنای معرفت شناختی این نظریه «دانش ارتباطی» یا دانش توزیع شده است که استفن داونز در سال ۲۰۰۸ معرفی کرده و آن را گسترش داده است. ارتباطگرایی دیدگاهی است که دانش و شناخت را توزیع شده در سطح شبکهای از اف راد و فناوری ها می بیند و یادگیری را فرایند ارتباط، رشد و رهیابی آن شبکه ها می داند (اسکندری و همکاران، ۱۳۸۹).

از ویژگیهای نظریهٔ ارتباطگرایی میتوان به استوار بودن این نظریه بر استفاده از فعالیتهای مبتنی بر وب به عنوان نمونه هایی از یادگیری اشاره کرد. این رویکرد از معلم شبکهای شده و دانش آموز شبکهای شده ای سخن می گوید، معلم شبکهای شده و دانش آموز شبکهای شده ای که به طور دائم با دیگران، رسانه های جمعی، منابع، ویکی ها، منابع دیجیتالی و کاغذی، جامعهٔ محلی، بلاکها، همایش های ویدیویی، تالارهای گفتو گو (چت)، شبکه های اجتماعی، جوامع برخط، نشان گذاری های اجتماعی، مراکز اشتراک گذاری و جوامع تولید کنندهٔ محتوا ارتباط دارد (طوفانی نژاد، ۱۳۹۶). نکتهٔ ظریف در این است که نظریهٔ ارتباطگرایی یادگیری را حاصل ارتباطات نمی داند، بلکه خود ارتباطات می داند. در این تعریف، یادگیری تنها از طریق شبکه اتفاق نمی افتان یا دگیری معرفی می شود.

اصول کاربردی نظریهٔ ارتباطگرایی در طراحی محیطهای یادگیری تلفیقی عبارتانداز:

 تلفیق و ترکیب انواع فناوریهای مبتنی بر وب در فرایند آموزش، برای رسیدن به اهداف آموزشی (وبسایتها، وبلاگها، ایمیل، کلاسهای مجازی برخط، استفاده از متن، ویدیو و صداها).

 ارائهٔ پیوستهٔ منابع اطلاعاتی متنوع و غنی چاپی و غیرچاپی به یادگیرنده.

 خلق زیست و سرشار از محر کهای جذاب و گوناگون، اعم از انواع عکس، فیلم و صداهای آموزشی برای سهولت یادگیری یادگیرندگان با سبکهای یادگیری متفاوت.

 آموختن روشهای تشخیص دانش ارزشمند، قبل از دریافت، یا یادگیری اطلاعات و ایجاد توانایی تشخیص دانش سره از ناسره در عصر انفجار اطلاعات در یادگیرندگان.

مدل سازی محتوای یادگیری با استفاده از نرمافزارهای آموزشی
شبیه ساز و تولید و به کارگیری محتوای چند رسانه ای.

 ایجاد محیط یادگیری مشارکتی و فراهمسازی زمینهٔ ارتباط دانشآموز با دانشآموز، دانشآموز با معلم و والدین و اعضای جامعه، معلم با معلم و به طور کلی ارتباط معلم و دانشآموز با انواع منابع چاپی و غیرچاپی در شبکه ای از ارتباطات متقابل.

📕 جمع بندی

یادگیری تلفیقی رویکردی نوین در نظام آموزشی است که در آن برای آموزش یک دوره، از تلفیق نظریهها، رسانهها و ابزارهای آموزشی استفاده می شود. نظریهها و اصول یادگیری در تصمیم گیریهای آموزشی نقش بنیادین و کلیدی دارند. در این شیوه، حضور فیزیکی مدرس و یادگیرنده با سناریوهای گوناگون منطبق بر نظریههای یادگیری قابل انجام است. در واقع این نوع آموزش انعطاف پذیری بالایی دارد و با موقعیتهای متنوع آموزشی سازگار است. طراحی آموزشی منطبق با یادگیری تلفیقی ارتباط تنگاتنگی با نظریههای

یادگیری دارد و بر اساس اینکه طراح آموزشی بیشتر تحت تأثیر کدام نظریهٔ یادگیری بوده است، مدلهای طراحی آموزشی و اجرا نیز متفاوت خواهند بود. این ویژگی به طراح اجازه میدهد از طیف وسیعی از شرایط آموزشی مبتنی بر نظریههای یادگیری استفاده کند که این نکته به غنیشدن آموزشها کمک شایانی می کند.

پىنوشت

منابع

1. Mental processes

۱. اسکندری، حسین؛ فردانش، هاشم؛ سجادی، سید مهدی (۱۳۸۹). ارتباطگرایی، در رقابت یا همسویی با دیگر نظریههای یادگیری. فصلنامهٔ روانشناسی تربیتی، سال پنجم. شمارهٔ ۱۵۰.

۲. سعدی پور، اسماعیل (۱۳۹۰). *روان شناسی تربیتی،* مؤسسهٔ نشر ورایش. تهران. ۳. سیف، علیاکبر (۱۳۹۲). *روان شناسی پرورشی نوین*. دوران. تهران. ۴. طوفانینژاد، احسان (۱۳۹۶). مقایسهٔ میزان یادگیری از طریق یادگیری تلفیقی با

آموزش حضوری در درس ریاضی سوم دبستان در مجتمع آموزشی پسرانهٔ روزبه شهر تهران. دانشکدهٔ تربیت معلم. دانشگاه آزاد اسلامی. واحد تهران جنوب. ۵. عباسی، ایعان (۱۳۹۴). تأثیر بخش،بندی در چندرسانهایها بر یادگیری، یادداری

شهباسی، ایمان ۲۰۱۱، کانیز بخش بندی در چندرشنامای ها بر یادیری، یاداری و انگیزش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان پایهٔ سوم در درس علوم تجربی، پایاننامهٔ کارشناسی ارشد دانشکدهٔ روانشناسی و علوم تربیتی. دانشگاه علامه طباطبایی.

۶ الله کرمی، آزاد. (۱۳۹۵). مقایسهٔ یادگیری تلفیقی و آموزش حضوری بر خلاقیت و تفکر انتقادی دانش آموزان پایهٔ دوم متوسطهٔ شهرستان قدس. پایان نامهٔ کارشناسی ارشد.دانشکدهٔ روان شناسی و علوم تربیتی.

۲. مک دونالد، ژانت. (۱۳۹۴). راهنمای یادگیری و تدریس تلفیقی. ترجمهٔ اسماعیل زارعی زوارکی و وحید صالحی (۱۳۹۵). انتشارات دانشگاه علامه طباطبایی. تهران.

۸ نوروزی، حجی محمد؛ محسنی زاده، سیدمصطفی و جعری ثانی، حسین (۱۳۹۶). تأثیر آموزش تلفیقی بر یادگیری مبحث علائم حیاتی در دانشجویان پرستاری و اتاق عمل دانشگاه علوم پزشکی مشهد. همایش سراسری مراقبت مبتنی بر شواهد. مشهد. 9. Allen, I. E., Seaman, J. & Garret, R. (2017). Blending in the extent and promise of blended education in United States: The sloan consortium. Retrived 4 Jan 2010 from: http://www. Blended teaching.org/special-report-blendingin.

10. Davis, F. D., Bagozzi, R. P., & Warshaw, P. R. (2015). User acceptance of computer technology: a comparison of two theoretical models. Management science, 35(8), 9821003.

11. Fox, (2015).Teaching & learning lessons from psychology. Blackwell publishing, 350 main street. Malden, ma 021148 -5020, USA.

